

Всичкитѣ Бурбони обаче бѣха се прибрали въ гостеприемната английска земя. Само единъ отъ тѣхъ се намираше наблизу, задържанъ на брѣговетѣ на Рейнъ, въ Баденското херцогство, но не отъ заговорни планове, както казваха, но ото ловъ и любовна връзка. Единъ отъ полковницитѣ на Бонопарта, прѣмина границата съ триста драгуни, зае градеца Етенхеймъ, дѣто се намираше младия херцогъ Енгиенски, когото грабна и откара въ Страсбургъ, въ сѣщото време, когато другъ единъ полковникъ отиде въ Баденския палатъ за да даде обяснение върху причинитѣ на това странно нарушавание неприкъсновенността на територията.

Херцога Енгиенски веднага пратиха въ Парижъ; първия консулъ назначи една военна комисия да го съди съ заповѣдъ да издаде прѣсѣдата още нея нощъ и да го казни *тутакъ-си* (буквални думи). Слѣдъ нѣколко часове злочестия тоя младежъ падна поразенъ отъ куршуми въ окопитѣ на Венсенския замъкъ. „Нека да видятъ на що сме ние способни“, каза на сутрината Бонопартъ.

И тѣй Бонопартъ стана господарь на Франция. Какво му не сгигаше още? Титлата* на императоръ и наслѣдственна власть, които той наричаше нелѣпости отъ напрѣдъ. Той ги поиска и сполучи едното и другото. Той накара муниципалнитѣ съвѣти, чиновницитѣ си, да му ги прѣподнесътъ по случай отърванието му отъ единъ отъ многобройнитѣ заговори, които той въображавъше, че го заплашвали. По тоя начинъ той успокояваше тревогата и „придаваше на новитѣ наредби поголѣма устъпчивость. Адската машина отъ 3-й нивозъ не му ли послужи да стане той консулъ до животъ? Прѣдлозитѣ оставаха едни и сѣщи.

Най-сетнѣ за да увѣнчѣе всичкото това дѣло, единъ малоизвѣстенъ трибунъ, по име Кюре, внесе и разви едно прѣдложение за основавание на една наслѣдственна